

1 глава

Беше необикновено знойно лято – лятото, в което ексекутираха съпрузите Розенберг, а аз самата не знаех какво търся в Ню Йорк. Разстройвам се от ексекуции. Става ми зле при мисълта, че на електрическия стол изгарят човек, а по вестниците пишеха само за това – заглавия с огромни букви се пулеха насреща ми от всеки ъгъл и от спарената, воняща паст на всяка станция на метрото. Макар че мен не ме заплашваше такава смърт, аз все пак се питах какво ли усеща оня, чиято нервна система електрическият ток разтърсва докрай, за да го умъртви.

Струваше ми се, че няма по-ужасно нещо на света.

Самият Ню Йорк бе достатъчно ужасен. Към девет сутринта малкото роена свежест, изпълнила нощния въздух на града, се изпаряваше като приятен сън. Миражно сиви в дъното на своите гранитни каньони, нагорещените улици трептяха на слънцето, покривите на колите пукаха и лъщяха, а сухата, пепелива прах се набиваше в очите и засядаше в гърлото.

Непрекъснато слушах за Розенбергови и по радиото, и в редакцията и вече не можех да ги изтръгна от мислите си. Също както първия път, когато видях труп. Седмици след това главата на смъртника – или по-скоро онова, което бе останало от нея – изплуваше иззад закуската ми от пържени яйца и бекон или иззад физиономията на Бъди Уилард, който бе виновен, загдето бях видяла трупа, та не след дълго започнах да си внушавам, че влача на връвчица тая глава навсякъде със себе си, подобно на някакъв черен, безнос и вонящ на оцет балон.

Знаех си, че това лято нещо не съм в ред, защото не можех да мисля за нищо друго освен за Розенбергови, знаех си колко глупаво постъпих, като накупих тия неудобни и скъпи дрехи, увиснали като сушени риби в гардероба, и как всички дребни успехи, които така щастливо бях трупала в колежа, се топят безславно пред гладките мраморни и стъклени фасади на Мадисън авеню.

А уж трябваше да изживявам най-славните мигове в живота си.

А уж трябваше да съм обект на завист за хиляди други момичета от колежа на цяла Америка, които не биха искали нищо повече, освен да се разхождат със същите лачени обувки номер седем, като тези, които в една обедна почивка си купих от „Блумингдейл“ заедно с черен лачен колан и черна лачена чантичка. А когато снимката ми се появи в списанието, където ние дванайсетте работехме, с чаша мартини в ръка, с корсаж от имитация на сребърно ламе над огромен бухлат облак от бял тюл, на някаква окъпана в звездна светлина тераса и в компанията на неколцина млади мъже с типична американска осанка, наети или заети за случая – всеки би помислил, че няма начин да не съм се главозамаяла.

Виж ти, какво ли не е възможно в тая страна, биха си казали някои. Едно момиче живее в забутано провинциално градче цели деветнайсет години тъй скромно, че не може да си позволи покупката дори на списание, но пък после получава стипендия за колежа, печели награда след награда и накрая управлява Ню Йорк като собствен автомобил.

Само дето не управлявах нищо, дори и себе си. Просто се лашках от хотела до работата и по забави, от забавите до хотела и пак на работа като прикачен за жиците тролейбус. Струваше ми се, че би трябвало да изпитвам радостна възбуда, каквато биха изпитвали доста момичета на мое място, но бях неспособна за такова вълнение. Чувствах се страшно спокойна и страшно празна, вероятно досущ като окото на ураган, което отегчено се промъква през заобикалящия го хаос.

***

В хотела бяхме дванайсет момичета.

Всички бяхме спечелили конкурса на едно модно списание с есета, разкази, стихове и разни рекламни статии, а като награда ни предложиха едномесечна работа в Ню Йорк, поеха ни всички разноски и ни дадоха какви ли не безплатни добавки като билети за балет, пропуски за модни ревюта на тоалети и прически в прочути, скъпи салони, възможности за срещи и запознанства с изтъкнати личности от сферата на нашите интереси и стремежи, както и съвети как да поддържаме в идеално състояние лицето си.

Все още пазя получената тогава чантичка с гримове, подходящи за момиче с тъмни очи и кестенява коса: продълговата кутийка кафяв аркансил с мъничка четчица, кръгла синя сянка, голяма колкото да топнеш пръста си, и три червила с нюанси от червено до розово – всичко това поставено в изящна позлатена кутия с огледалце на едната страна. Пазя си също и бялата пластмасова калъфка за слънчеви очила, облепена с цветни мидички, пайети и най-отгоре със зелена морска звезда от същия материал.

Разбирах, че ни отрупват с толкова подаръци, защото са безплатна реклама на съответните фирми, но не исках да ставам цинична. Лудо се радвах на всички тези безплатни блага, които се сипеха върху нас. Дълго време си ги криех, но покъсно, когато отново бях добре, аз пак ги измъкнах и те все още се мяркат тук-там из къщи. От време на време ползвам червилата, а миналата седмица отрязвах морската звезда от калъфката, за да си поиграе с нея бебето.

И така, дванайсетте бяхме настанени в този хотел, в едно и също крило, на един и същ етаж, в единични стаи, една до друга, което ми напомняше за общежитието в колежа. Това не беше истински хотел – искам да кажа хотел, където има и мъже, и жени в стаите на един и същ етаж.

Този хотел – „Амазонката“ – беше само за жени и повечето от тях бяха момичета на моя възраст, чиито богати родители искаха да са сигурни, че дъщерите им ще живеят там, където мъже прелъстителите не могат лесно да проникнат. Повечето момичета посещаваха изискани, скъпи училища за секретарки като „Кати Гибс“, където в клас ги задължаваха да носят фини чорапи, шапки и ръкавици, други пък току-що бяха завършили такива училища и вече бяха станали секретарки на важни личности, а трети просто се шляеха из Ню Йорк и чакаха изгодна партия за брак.

Тия момичета ми се струваха страхотно отегчени. Гледах ги по терасата на покрива как се прозяват, лакират си ноктите и се стараят да поддържат тена си,

добит на Бермудските острови, но всички изглеждаха отегчени до смърт. Разговарях с една от тях. Беше ѝ омръзнало от яhti, омръзнало от странствания насам-натам със самолети, омръзнало от ски по коледните празници в Швейцария, омръзнало от мъжете в Бразилия.

Момичета като тези ме поболяват. Толкова им завиждам, че думи нямам. Вече съм деветнайсетгодишна, а преди пътуването до Ню Йорк не бях излизала от Нова Англия. Това бе първият ми голям шанс, а ето че сега седях бездейно и го пропусках да изтече през пръстите ми, както толкова много вода преди това.

Мисля, че една от причините бе Дорийн.

Никога дотогава не бях срещала момиче като нея. Тя идваше от моден девически колеж в крайния Юг, имаше блестяща бялоруса коса, която ограждаше лицето ѝ като облак захарен памук, сините ѝ очи бяха прозрачни като ахатови камъчета, твърди, бляскави и сякаш ненакърними, а устните ѝ бяха неизменно застинали в иронична усмивка. Не казвам презрителна, а просто самодоволна, тайнствено-насмешлива, сякаш хората наоколо ѝ са кръгли глупаци и тя може да се пошегува за тяхна сметка винаги когато пожелае.

Дорийн веднага ме предпочете пред останалите. Внушаваше ми, че съм по-умна от другите, и наистина страшно ме размиваше. Обикновено сядаше до мен край масата за заседания и когато ни посещаваха разни величия, тя ми шепнеше едва чуто остроумни, саркастични забележки по техен адрес.

Нейният колеж така усърдно следвал модата, разказваше Дорийн, че всички момичета имали по няколко калъфки за чантите си от същия материал както роклите им, така че при всяка промяна на тоалета разполагали с подходяща чанта. Тази подробност ми направи страшно впечатление. Загатваше ми за някакъв примамлив и изискан декаданс като начин на живот, който ме привличаше като магнит.

Единственото нещо, за което ме укоряваше Дорийн, бе усърдието ми да изпълня възложените задачи в поставения срок.

– Не разбирам за какво се потиш? – И тя се изтягаше на леглото ми в копринения си пеньоар с цвят на праскова, като пилеше дългите си, пожълтели от никотина пръсти с гласпапирена пила, а аз траках на пишещата машина въпроси за интервю с някой автор на бестселъри.

И още нещо – ние, другите момичета, имахме колосани летни нощници и халатчета на баклавички или пък хавлиени пеньоари, които използвахме и за плажа, докато Дорийн носеше дълги полупрозрачни одеяния от найлон и дантела, както и пеньоари с цвета на кожата, полепващи по тялото от някакво електричество. Излъчваше интересно ухание, леко примесено с мирис на пот, много близко до дъха на сладката папрат, чиито закъдрени по краищата листа късахме и разтърквахме в дланите си заради аромата на мускус.

– Знай, че старата Джей Сий пет пари не дава дали материалът ти ще излезе утре или в понеделник. – Дорийн запали цигара и пусна дима тъй бавно да се изниже от ноздрите ѝ, че чак очите ѝ се замъглиха. – Джей Сий е грозна като грях – невъзмутимо продължаваше тя. – Бас държа, че дъртият ѝ мъж гаси всички лампи, преди да се доближи до нея, иначе ще повърне.

Джей Сий беше моята шефка и аз много я харесвах въпреки приказките на Дорийн. Тя нямаше нищо общо с онези глезли от модните списания с изкуствени мигли и безвкусни бижута. Джей Сий беше умна, така че грубата ѝ, недодялана външност беше без значение. Говореше няколко езика и познаваше добре всички значителни автори в бранша.

Опитах се да си я представя в друго облекло освен в строгия костюм, с който ходеше на работа, без задължителната шапка при официални обеда, или в леглото, с нейния шишкав съпруг, но нищо не излезе. Винаги ми е било безкрайно трудно да си представям двама души в леглото.

Джей Сий искаше да ме научи на нещо – възрастните дами, които бях срещала в живота си, все искаха да ме научат на нещо, но внезапно ме осени, че просто не са имали на какво. Наместих капака върху машината и го затворих.

Дорийн се изхили.

– Умно момиче.

Някой почука на вратата.

– Кой е? – Не си направих труда да стана.

– Аз съм, Бетси. Ще идвате ли на забавата?

– Май че да. – Изобщо не отидох до вратата.

Бяха докарали Бетси направо от Канзас с нейната подскачаща руса опашка и неслизаща от лицето усмивка. Спомням си как веднъж ни повикаха двете в кабинета на някакъв бърбрийв телевизионен продуцент с костюм на тънки райета, който искаше да провери дали ни бива за използване в предавания, и Бетси започна да разказва за реколтата на царевица в Канзас. Тя толкова се прехласна с тая проклета царевица, че дори продуцентът се просълзи, само че за съжаление, както каза, не можел да ни използва.

По-късно редакторът на страницата за красота убеди Бетси да си отреже косите и я направи фотомодел; все още срещам тук-там лицето ѝ, което се усмихва от реклами като „Съпругата на П. К. носи само дрехи с марката на Б. Х. Раг“.

Бетси винаги ме канеше да ходя по забави с нея и с другите момичета, сякаш се опитваше някак да ме спаси. Никога обаче не канеше Дорийн. Насаме Дорийн я наричаше Полиана, малката краварка.

– Ще дойдеш ли с нашето такси? – попита Бетси през вратата.

Дорийн ми направи знак с глава.

– Благодаря, Бетси – отвърнах аз. – Ще тръгна с Дорийн.

– Добре.

Чух как Бетси се втурна към дъното на коридора.

– Ще стоим, докато ни писне – каза Дорийн, като угаси цигарата си в поставката на нощната ми лампа, – и после ще тръгнем към града. Тия забави, дето ни ги устройват, ми напомнят на училищните танци във физкултурните салони. Защо винаги домъкват момчета от „Йейл“? Те са толкова тъ-ъ-пи.

Бъди Уилард учеше в „Йейл“ и сега се замислих: ако наистина нещо не е в ред с него, то е това, че е тъп. О, той бе успял да изкара и високи бележки, да завърти любов с някаква ужасна сервитьорка от Кейп на име Гладис, но нямаше

нито капка интуиция. А Дорийн имаше интуиция. И всичко, което изричаше тя, бе като тайнствен глас, отекващ право от душата ми.